

Sterk verhaal:
Volt en de oude boom

Liesbeth Pasma - de Vroet

De oude boom

“Volt, help ons,” klinkt een fluisterstem. Ik open mijn ogen en kijk om me heen. Ik zou zweren dat iemand mijn naam fluisterde, maar ik zie niemand. Ik zit in het park tegen een oude boom geleund. Het park wordt altijd drukbezocht, maar hier achterin is het stil. De nazomerzon schijnt tussen de bladeren door op mijn gezicht. Ik sluit mijn ogen en laat mijn hoofd tegen de boom rusten. De blaadjes ritselen. “Voholt,” hoor ik weer. Opnieuw open ik mijn ogen. “Volt, help ons,” fluistert iemand. Ik hoor het duidelijk. Waarom zie ik dan niets? Ik weet dat ik extreem goed kan horen. Zelfs zo goed dat ik de kleinste insecten kan horen trippelen. Maar dat weet verder bijna niemand. Ik sta op en kijk achter de boom en in de bosjes. Haalt iemand een grapje met me uit? De bladeren van de oude boom ritselen weer. Door het geritsel heen klinkt duidelijk: “Volt, ik ben het. De oude boom. Je moet me helpen.” Ik schiet in de lach. Ik heb al een hoop bizarre dingen meegemaakt, maar dit gaat me te ver. “Oké, dat is grappig. Een pratende boom. Haha. Kom nu maar tevoorschijn.” Ik loop opnieuw een rondje langs alle bomen en bosjes in de buurt, maar zie of hoor echt niemand. De stem klinkt opnieuw: “Ik snap dat dit raar lijkt Volt, maar ik ben het echt. Jouw oren zijn zo bijzonder dat je mijn geritsel kan verstaan. Ik heb echt je hulp nodig. Loop alsjeblieft niet weg.” Ik ben nog niet helemaal overtuigd, maar wel nieuwsgierig, dus loop ik terug naar de boom. Ik strijk met mijn hand onder een tak over zijn bast. De tak beweegt. “Dat kietelt,” giechelt de stem. Mijn mond valt open. Ik laat me op de grond zakken. “Stel dat ik dit geloof. Hoe kan ik een boom dan helpen?” vraag ik. Ik voel me stom. Ik praat tegen een boom... Dit moet echt niet gekker worden. Dat wordt het natuurlijk wel...

“Het heeft al weken niet geregend,” antwoordt de boom. “Het is heel erg droog. We hebben dorst.” Ik haal mijn schouders op: “Daar kan ik toch niks aan doen?” De boom zucht. “Nee en dat komt in de herfst ook wel weer goed, maar dit jaar is er nog iets anders aan de hand. Dat komt niet vanzelf goed. Daarom hebben we jou nodig. Op vrijdag komen er jongens op scooters in het park. Ze hangen tegen ons aan, ze schreeuwen, schoppen en klimmen in ons. Het ergste is dat ze onze takken afbreken en er een vuur mee maken. Kijk maar als je het niet gelooft. Iets verderop op de open plek.” Ik duw mezelf overeind en loop naar de open plek. Daar zie ik in het midden een grote zwarte vlek. Het is duidelijk dat hier een vuur is geweest. Ik loop terug en ga weer voor de boom zitten. Ik knik. De wind ritstelt door de bladeren. De boom gaat verder: “Dit keer heeft één van de jongens het vuur netjes uitgemaakt. Ik ben

bang dat ze dat de volgende keer niet zullen doen. Met deze droogte is het vuur heel gevaarlijk voor ons. Dit kan niet goed blijven gaan. Help ons, alsjeblieft?" De boom klinkt bijna smekend. Ik denk even na. "Natuurlijk wil ik helpen, maar hoe?" vraag ik. "Dat is aan jou. Help ons Volt," antwoordt de boom. Dan stopt ineens het geritsel en wordt het helemaal stil om me heen. Ik loop nog één rondje om de boom. Niks vreemds te zien. Daarna laat ik de boom alleen achter. De hele weg door het park kijk ik goed om me heen. Nog steeds zie of hoor ik niemand. Pas bij het speeltuintje bij de ingang zie ik kinderen. Die zijn veel te jong om mij voor de gek te houden. Zou het dan echt zijn? Heb ik echt met een boom gepraat? Het maakt eigenlijk niet uit. Ik wil sowieso het park beschermen. Dan moet ik dus iets tegen die vuurtjes doen. Maar wat? In gedachten verzonken loop ik naar huis.

Hoe kan ik helpen?

Ik zit in de klas. Het is warm. Mijn oogleden zijn zwaar. De hele nacht heeft de pratende boom door mijn hoofd gespookt. Hoe moet ik toch in mijn eentje het hele park helpen? Ik staar naar het scherm voorin de klas. We kijken het jeugdjournaal, tenminste... dat is de bedoeling. Ik luister maar half, ik ben veel te moe. Opeens veer ik op. Het weerbericht! Ik ben er meteen met mijn volle aandacht bij. Normaal gaat de tv nu uit, maar we zijn aan het leren over het weer. De tv blijft dus aan en we luisteren naar de voorspelling. Oh, ik hoop maar dat het gaat regenen, heel hard regenen. De hele avond. Dat helpt misschien niet tegen de droogte maar die jongens gaan vast niet naar het park als het giet. De weerkaart komt in beeld en... nee hoor, alleen maar zonnetjes. Vandaag wordt het prachtig weer met zomerse temperaturen. Ik zucht hard. "Nee hé." Verbaasd kijkt de juf naar mij. Ze zet de tv uit en vraagt: "Is er iets, Volt?" "Ja, wanneer gaat het nou eens regenen?" Ik zie hoe de hele klas me nu vreemd aankijkt. Wie wil er nou regenen? Dan word je vies en nat. "Ik maak me zorgen over de droogte. Het hele park is dor. Soms gaan er mensen barbecueën en er zijn weleens jongens die een vuurtje stoken. Straks ontstaat er nog een bosbrand," leg ik uit. De juf knikt begrijpend. "Ik wil gewoon dat ik iets kan doen," zucht ik. "Nou," zegt de juf met een denkrimpel in haar voorhoofd. "Wij zijn een hele creatieve klas. Volt maakt zich zorgen om het park. Kunnen wij iets doen?" Meteen klinkt er geroezemoes. Levi, de lolbroek van de klas, staat op. "Zoals wat? Moeten we soms tegen alle bomen aan plassen?" Er klinkt wat gegiechel. "Ga maar weer zitten," zegt de juf. "Dat lijkt me niet de beste oplossing, gaat het zo stinken enzo." Nu is het de

beurt aan de andere grapjas. Amir schiet overeind. "Ik weet het juf. Laten we een regendans doen!" Meteen begint hij een soort vervormde Macarena te doen, terwijl hij roept: "Reéééégen, oh regen!" Er wordt weer gelachen. "Dank je, Amir. Misschien is dat iets voor de gymles. Ga maar zitten." De juf kijkt de klas rond. "Heeft iemand nog een serieus idee?" vraagt ze dan. Voorzichtig gaat de hand van Cleo omhoog. Met een zacht stemmetje zegt ze: "Misschien kunnen we een soort grote douches in het park installeren. Of van die sproeiers die boeren ook gebruiken?" De juf knikt. "Dat is een goed idee, Cleo." Ik knik ook. "Ja, maar dat is niet zo snel geregeld. En waar halen we het water om te sproeien vandaan," vraag ik. "Laten we daar de volgende keer verder over praten, Volt," antwoordt de juf. "Ik denk dat we de droogte in het park vandaag niet op kunnen lossen. Maar misschien kunnen we wel wat doen aan jouw zorgen over een brand. Bovendien is het tijd voor de taalles. Op bladzijde 40 van je taalboek staat hoe je het beste een brief op kunt stellen. Lees dit en schrijf daarna een brief aan de brandweer over de droogte in het park. Van de beste brief maak ik een email en die stuur ik vandaag nog op." Iedereen pakt zijn boek en gaat aan de slag. Nog geen minuut later beweert Levi dat hij klaar is. De juf loopt naar hem toe en pakt zijn brief. Ze leest hem voor:

Beste brandweer,

Ik maak me zorgen over de droogte in het park.
Kunnen jullie helpen?

Groetjes, Levi

Ze lacht. "Dat is een heel goed begin, Levi. Maar wil je nu nog eens goed naar de regels uit het boek kijken? En misschien moet je de brandweer iets beter uitleggen waarom je je zorgen maakt." Levi sputtert even, maar opent dan zijn boek en gaat weer aan de slag. We werken aan onze brieven tot het tijd is voor de pauze.

Plannetje smeden

Ik zit met een groepje op het plein. We gooien over met een balletje om de tijd te doden. "Hey Volt!" zegt Levi terwijl hij met nog wat klasgenoten bij ons komt zitten. "Maak je je echt zorgen om het park?" Ik knik. "Nou gelukkig stuurt de juf aan brief

aan de brandweer," mompelt iemand anders. "Alsof dat helpt," antwoord ik fel. "De brandweer gaat heus niet het park bewaken omdat een kind een brief stuurt. Vanavond komen er weer jongens in het park een fikkie stoken. Misschien gaat het dan wel mis." Levi kijkt me aan. "Hoe weet je dat eigenlijk?" "Gehoord," antwoord ik. Levi snuift. "Gehoord? Ja, het zal wel. Heb je superoren ofzo?" "Ja, toevallig wel," zeg ik. "Oké, bewijs maar." Ik haal mijn schouders op. "Mij best." Ik draai me om naar Cleo en zeg: "Jij hebt een mobieltje bij je hè? Die ben je vergeten uit te doen. Hij gaat nu over in je luizenzak. Ik hoor hem trillen." Verbaasd kijkt ze me aan. "Ga kijken dan," snauwt Levi haar toe. Cleo krabbelt meteen overeind en holt de school in. "Ik hoor je heus wel, Amir," zeg ik, als ik achter me gefluister hoor. Hij kijkt me uitdagend aan. "Ja? Wat zei ik dan." Ik antwoord: "Je zei: Wat een opschepper. Hij kan echt niet horen wat ik zeg. De sukkel." Amir's ogen worden groot en zijn hoofd kleurt rood. Floor, die naast hem zit, begint te giechelen. "Klopt helemaal," zegt ze. Op dat moment komt Cleo weer terughollen. Buiten adem blijft ze bij ons staan. Ook haar ogen zijn groot. "Hij had gelijk. Mijn mobiel ging inderdaad over. Dat kan je nooit horen vanaf hier. Dit is echt te bizar." Ze zakt weer op de grond. Nu schuift Floor iets naar me toe. Ze is het kleinste meisje in de klas. Met haar lange vlechten en grote ogen ziet ze er schattig uit. Maar schijn bedriegt. Ze is een hele stoere, pittige meid. Als zij praat dan luistert de rest. "Ik geloof je, Volt," zegt ze. "Hoe kunnen we helpen?" Inmiddels heeft de hele klas zich om ons heen verzameld. Iedereen luistert mee. Ik aarzel. "We kunnen vanavond naar het park gaan. We zijn met een grote groep dus misschien kunnen we die jongens afschrikken. Of anders iets meenemen zodat we kunnen ingrijpen als er brand ontstaat?" opper ik. De kinderen om mij heen knikken. "Ja, als iedereen nou een fles water en een groot waterpistool meeneemt! Dit wordt tof. Ik ben wel in voor avontuur," Levi is plots helemaal enthousiast. "We moeten wel voorzichtig zijn," zegt Floor. "Onze ouders laten ons nooit 's avonds naar het park gaan. Lukt het iedereen om stiekem weg te komen?" Mijn klasgenoten knikken enthousiast. "Ssst," sist Amir opeens. "De juf." We kijken op en de juf komt inderdaad naar ons toe. "Wat zitten jullie hier met de hele groep te fluisteren?" vraagt ze als ze vlakbij is. "We verzinnen een nieuw spel, juf," zegt Amir meteen. "Het is heel leuk." "Ja," gaat Cleo verder, "het heet Ik hoor, ik hoor, wat jij niet hoort." Een paar kinderen schieten in de lach. "Oh. Hoe gaat dat dan?" vraagt de juf. Het is duidelijk dat ze ons niet gelooft. Nu geeft Floor antwoord: "Eigenlijk is het Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet, maar dan met geluiden." De juf knikt. "Ik snap het. En wat horen jullie dan?" Levi kijkt ondeugend. "Nu? Een nieuwsgierige juf." Opnieuw begint de klas te lachen en de juf doet mee. "Ik snap het al," zegt ze. "Ik ga alweer

weg." Langzaam slentert ze bij ons vandaan, maar ze blijft in de buurt. Dus we spelen ons spel en hebben het niet meer over het park.

De rest van de schooldag gaat rustig voorbij. Als we naar huis gaan, fluisteren we naar elkaar: "Tot vanavond!" Het is allemaal heel stiekem, heel spannend. Ons grote geheim. We weten allemaal wat ons vanavond te doen staat. Vandaag redden wij het park!

Naar het park

De avond is gevallen. Het is al voorbij mijn bedtijd. Net als elke dag heb ik mijn tanden gepoetst en mijn pyjama aangedaan. Ik ben in bed gaan liggen en mijn ouders hebben mij welterusten gewenst. Mijn licht is uit. Hierboven is het stil. Beneden klinkt zachtjes het geluid van de tv en mijn moeder die ergens om lacht. Anders dan andere avonden stap ik stilletjes weer uit mijn bed. Ik schiet snel mijn pyjama uit en mijn kleren weer aan. Ik leg wat knuffels onder mijn dekbed zodat het net lijkt of ik daar gewoon lig. Dan pak ik mijn volle waterpistool en een extra fles vol water. Die had ik achter mijn bed al klaargelegd. Voorzichtig open ik de deur van mijn slaapkamer. Ik gluur door de kier. De kust is veilig. Zo geluidloos mogelijk stap ik de gang op. Ik sluit mijn deur en sluip van de trap. Ik hoor allebei mijn moeders nog steeds in de woonkamer. Snel glip ik de voordeur uit en ren naar het park. Binnen vijf minuten heb ik mijn bestemming bereikt.

Bij de ingang van het park zie ik mijn eerste klasgenoten al staan. Allemaal gewapend met gevulde flessen en waterpistolen. We zijn al met een stuk of tien en er komen nog steeds kinderen bij. Tot mijn grote verbazing komt iedereen. Na een paar minuten staat de volledige klas voor het park. "En nu?" vraagt Floor aan mij als we compleet zijn. "Kom," antwoord ik. "Laten we het park in gaan. Dan laat ik jullie zien waar de vorige keer het kampvuur was. Ik denk dat ze daar terugkomen." Er wordt wat geknikt. Ik ga voorop en de klas volgt mij het wandelpad op, het park in. Op dat moment horen we een harde stem achter ons. Ik schrik me kapot. "Groep zes. Waar denken jullie heen te gaan? Weten jullie ouders wel dat jullie hier zijn?" Oh nee, deze stem herkennen we uit duizenden. Het is de juf. Die laat ons vast niet verder gaan. Om me heen klinken teleurgestelde zuchten. Ik draai me op mijn hielen om. "Hallo juf. Wat doet u hier nou? Dit is ook toevallig," zeg ik, terwijl ik naar haar

toe loop. "Hallo Volt," antwoordt ze. "Leuk je te zien. Maar de vraag is eerder wat doen jullie hier?" Ze zet haar handen in haar zij. Floor komt naast me staan. "We moeten iets doen juf," zegt ze. "Het park loopt gevaar. Straks komen er jongens en..." De juf onderbreekt haar. "Het is goed dat jullie zo bezorgd zijn, maar jullie kunnen niet zomaar 's avonds naar het park komen. Er kan van alles gebeuren. En bovendien vraag ik me af of jullie ouders weten dat jullie hier zijn." De meeste van ons laten schuld bewust ons hoofd hangen. Natuurlijk weten onze ouders dat niet. Ze zouden ons nooit laten gaan. Juf ziet het. "Hup naar huis," zegt ze. "Dan laat ik het deze keer bij een waarschuwing. Als jullie nu meteen gaan, beloof ik dat dit ons geheimpje blijft." Een paar kinderen beginnen al af te druipen. "Maar juf, we willen alleen maar helpen. Het is echt..." probeer ik nog. Maar de juf duldt geen tegenspraak. "Niks mee te maken. Je gaat nu naar huis, Volt. Anders bel ik wel je ouders." Ik zie dat het menens is, want ze haalt haar mobiele telefoon al uit haar zak. Het heeft geen zin om er tegenin te gaan. "Ik tel tot drie," zegt ze. Ik steek mijn handen op in een gebaar van overgave. Ik draai me om en druip af, net als al mijn klasgenoten. Ik kijk nog een keer om, maar ik zie dat de juf ons na staat te kijken. Met hangende schouders sjok ik terug naar huis.

Ik sta voor mijn huis. Door het raam van de woonkamer zie ik mijn moeders nog steeds voor de tv zitten. Zo te zien hebben ze niks gemerkt. Ik loop naar de voordeur, maar maak die niet open. Waarom zou ik naar binnen gaan? Het park is nog steeds in gevaar. Ik denk aan de smekende stem van de oude boom en neem een besluit. Ik ga terug. De juf staat waarschijnlijk nog op de uitkijk, maar ik weet nog wel een sluipweggetje. Vastberaden draai ik me om en ren voor de tweede keer vanavond naar het park. Binnen vijf minuten ben ik alweer terug. Dit keer loop ik niet naar de ingang. Ik ga naar een klein paadje dat door de bosjes naar de speeltuin leidt. De hele tijd kijk ik goed om me heen. Ik houd mijn oren gespits. In de bosjes en de speeltuin hoor ik geritsel van andere mensen. Ik ben niet alleen. Ik luister nog eens goed. Ik hoor bekende voetstappen. Het is niet de juf. Haar voetstappen klinken anders. Ik stap de bosjes uit. Dan zie ik ze. Vlak voor me in de speeltuin staan Floor, Cleo, Levi en Amir. Ik loop naar ze toe. Op dat moment zie ik nog een paar kinderen uit de bosjes komen. Ik ben niet alleen. Een gevoel van opluchting gaat als een golf door me heen. Ik kijk naar het groepje. We zijn met een stuk of tien. Allemaal nog steeds gewapend met flessen en waterpistolen. Ik loop naar ze toe. "Jullie zijn ook teruggekomen," zeg ik blij en verbaasd. "Natuurlijk," antwoordt Floor. "We hebben het park toch nog niet gered." "En nog geen avontuur beleeft," voegt Levi daar met

een lach aan toe. Ik knik dankbaar naar ze. Dan wuif ik. "Kom, laten we snel gaan. Misschien zijn die jongens er al." Het groepje loopt achter me aan naar de open plek waar ik gisteren was. Er is niemand te zien. "Is dit het?" vraagt Levi zichtbaar teleurgesteld. Ik wijs naar de zwarte roetplek op de grond. "Hier was het vuur de vorige keer. We moeten even geduld hebben. Ze komen echt wel," zeg ik vol overtuiging. Met een diepe zucht zakt Levi op de grond. Geduld is niet zijn sterke kant. Gelukkig hoeven we niet lang te wachten. Al snel hoor ik in de verre verte scooters naderen. "Ze komen eraan. Ik hoor ze," zeg ik tegen de rest. "Ik hoor niets," zegt Amir met een blik of ik gek ben geworden. Ik rol met mijn ogen. "Wacht nou maar." En ja hoor, een paar tellen later zijn de scooters duidelijk te horen. "Hoe doet 'ie dat toch?" hoor ik Amir achter me mompelen.

De confrontatie

De scooters komen dichterbij en ik voel me zenuwachtig worden. We gaan met zijn allen bij elkaar staan in een hoek van de open plek. De schaduw van de bomen valt over ons heen, waardoor we verborgen zijn. Over dit deel hebben we niet zo goed nagedacht, bedenk ik me. "Wat doen we nu?" fluistert Floor achter me. "We vragen ze weg te gaan?" stel ik vragend voor. We zien lichten en horen het gebrom naderen. Aan de andere kant van de open plek stoppen de scooters. Er stappen jongens vanaf. Ze schreeuwen en lachen hard. Ze zijn een stuk groter dan ik me had voorgesteld. We blijven stilletjes in de schaduw staan. Mijn knieën knikken en mijn keel is droog. Waar ben ik aan begonnen? Dacht ik echt dat ik deze grote jongens weg kan sturen?! De jongens hebben ons nog niet gezien. Ze zijn te druk bezig met herrie maken en drankjes pakken. De grootste loopt naar een boom. "Vuurtje erbij?" Hoor ik hem roepen. Er klinkt gejuich op uit de groep. De jongen pakt een laaghangende tak van de boom en rukt eraan. Onder luid gekraak laat de tak los. Ik hoor de boom kreunen. Woede borrelt in mij omhoog. Dan zie ik een andere jongen met een aansteker aankomen. Hij steekt de tak in brand en ze zwaaien er vrolijk mee in het rond. Vlak onder de takken van de bomen. De blaadjes beginnen te ruisen en te roken. Ik hoor nu ook gekreun van de oude boom. Hij fluistert mijn naam. "Stop!" roep ik uit, terwijl ik naar voren stap. "Stop!" roep ik nog eens, luider deze keer. Ik sta nu midden op de open plek. De schaduw beschermt me niet meer. De grote jongens kijken verbaasd naar me. De grootste komt naar me toe. "Stop? Of wat anders? Wat ga je dan doen?" vraagt hij. Ik voel me klein worden, maar blijf vastberaden staan.

Hij neemt me op van top tot teen. Zijn oog valt op mijn waterpistool die ik voor mijn borst in mijn handen heb geklemd. "Ga je me natspuiten, jongetje?" vraagt hij plagerig. "Denk je dat ik niet tegen water kan?" De jongens om hem heen beginnen te lachen. "Stop!" roept Floor nu. Zij en Levi stappen ook uit de schaduw. "Ach, wat schattig, er zijn er nog twee," lacht een andere jongen. "Is het niet allang bedtijd voor jullie, kleutertjes?" vraagt hij. Levi, die nogal een heethoofd is, richt zijn waterpistool. "Ik ben geen kleuter!" roept hij en begint te schieten. De jongen is helemaal doorweekt. De groep lacht opnieuw, maar niet iedereen. De natte jongen kijkt boos, woest zelfs. Hij maakt zich groot en loopt dreigend op ons af. "Vinden jullie dat grappig? Ik zal jullie eens een lesje leren." Levi en Floor deinzen geschrokken achteruit. Mijn instinct zegt me dat ik weg moet rennen. Heel hard. Maar dat wil ik niet. Ik wil de bomen beschermen. Bovendien kan ik me niet verroeren. Mijn spieren zijn compleet verstijfd van de spanning. Nog één stap en de grote jongen staat vlak voor me. Hij torent hoog boven me uit. Hij kijkt me aan. "Wegwezen, kleuter. Dit park is van ons." Hij geeft me een harde duw. Ik verlies mijn evenwicht en val achterover op mijn kont. Op dat moment lijkt het park tot leven te komen. De blaadjes ritselen, de takken beginnen heen en weer te zwiepen, wortels lijken ineens uit de grond omhoog te groeien en de bomen kraken. Dreigend hangt de grote jongen over me heen. Hij balt zijn vuisten. Hij gaat me slaan, flitst het door mijn hoofd. Ik zet me schrap, maar dan zwiept er een tak vlak over me heen. Die klapt met een harde "Pats" tegen het hoofd van de jongen aan. De tak raakt hem zo hard dat hij op wordt gezwiept en een meter verderop pas neerkomt. De tak blijft boven mij en mijn klasgenoten heen en weer zwiepen. De jongen krabbelt over de grond naar achteren om niet opnieuw geraakt te worden. Ook andere jongens worden nu door rondzwiepende takken geraakt. Anderen struikelen over wortels en boomstronken die er eerder niet waren. Mijn klasgenoten zijn inmiddels allemaal uit de schaduw gekomen. Ze schreeuwen tegen de jongens dat ze weg moeten gaan. Dat ze het park met rust moeten laten. Het is chaotisch en verwarrend. "Kom, we gaan!" roept de grootste jongen ineens. Hij is net weer door een tak onderuit gezwiept en heeft er duidelijk genoeg van. "Laat die kindjes dit park maar hebben. We zoeken wel een andere plek." Hij springt op zijn scooter. De rest van de groep volgt hem. Ze starten hun scooters en rijden weg. Meteen kom ik overeind. Ik wil juichen. Ik wil springen en dansen. Het is ons gelukt!!! Maar plotseling zie ik het. Of eigenlijk hoor ik het eerst. Het knispert. Dan ruik ik de brandlucht. Ik draai me om. Ik zie rook en vlammen. In de chaos heeft één van de jongens de brandende tak in een bosje gegooid. "Brand!" schreeuw ik.

Doof het vuur

We rennen met zijn allen naar het vuur. Levi neemt de leiding. “We moeten proberen de brand te blussen. Pak je waterpistool! Richt op de bosjes en vuur! Of... nou ja... water!” Normaal zouden we moeten lachen, maar nu zijn we allemaal volledig geconcentreerd. Zo snel als we kunnen schieten we al ons water in het vuur. Daarna gooien we de flessen leeg. De bosjes sissen. Het lukt ons even om een deel van de brand te doven, maar het hout is te droog en ons water veel te weinig. Onze flessen en pistolen zijn leeg en het vuur laait weer op. Snel stappen we een stuk achteruit. De vlammen grijpen rap om zich heen. “Wat doen we nu?” roept één van ons wanhopig. “De zwembijver!” roept Floor. Natuurlijk, een paar meter verderop is een vijvertje in het park. We rennen er met de hele groep zo snel mogelijk naartoe. We vullen onze flessen en pistolen. “Het gaat veel te langzaam,” hijgt Levi naast me. “We moeten het proberen,” antwoord ik. We sprinten weer terug en gooien het water op het vuur. Er sist wat. De vlammen zijn even lager. Maar zodra de flessen leeg zijn, laaien ze weer op. Zo werkt het niet. We besluiten de taken te verdelen. Een paar van ons blijven bij de vijver om de flessen te vullen. De twee snelste kinderen rennen heen en weer met afwisselend lege en gevulde flessen. En de rest blust het vuur. Telkens als we een fles water leeggooien, horen we gesis. Het vuur lijkt even te vertragen, maar daarna grijpt het weer rap om zich heen. We blussen nu niet meer, maar doen er alles aan om te voorkomen dat het vuur zich verder verspreid. We zien zwart van het roet en overal is rook. “Dit is kansloos,” roept Cleo. “Het heeft totaal geen nut.” Ze laat haar hoofd en schouders verslagen hangen. Ik ben buiten adem en begin te hoesten. Dan denk ik iets te horen. Het is heel vaag. Hoopvol richt ik me op. Ik spits mijn oren. Ja, volgens mij hoor ik iets in de verte. “De brandweer,” roep ik opgelucht. “Brandweer?” zegt Cleo, “waar heb je het over?” Ik wijs naar mijn oren. “Sirenes. De brandweer komt.” Verbaasd kijken mijn klasgenoten me aan. Amir wil iets zeggen, maar dan horen zij het ook. Boven het knisperen van de vlammen uit. Loeiende sirenes die in hoog tempo dichterbij komen. Nu zien we iets verderop ook de blauwe flitslichten en snel daarna horen we deuren slaan. De kinderen bij de vijver hebben ze ook gehoord. Zij komen naar ons toe om te kijken. “Waar komen die ineens vandaan?” vraagt Floor zich hardop af. Uit de schaduw zien we allemaal donkere figuren naar ons toe rennen. We worden naar achteren geduwd. Brandweermannen zijn bezig met slangen. Wij worden door iemand opgevangen en meegenomen. Uitgeput en opgelucht laten we ons wegleiden. “Zo jongens. Jullie hebben wat uit te leggen,” klinkt een bekende stem. Ik draai me om. “Juf?” weet ik uit te brengen.

“Wat doet u hier nou?” Ze kijkt ons één voor één aan. Ze zucht: “Ik ken jullie langer dan vandaag. Ik was al bang dat jullie terug zouden komen, dus ik ben bij de ingang van het park blijven rondhangen. Hoe kan het dat ik jullie niet heb gezien?” Levi grijnst: “We hebben zo onze manieren, juf.” Ze knikt. “Ja, daar was ik ook al bang voor.” Dan gaat ze verder. “In elk geval, ik heb jullie dus niet gezien, maar die jongens op die scooters wel. Toen ik er eentje met een aansteker zag spelen, heb ik meteen de politie en brandweer gewaarschuwd. Dat is maar goed ook. Maar als ik had geweten dat jullie hier ook waren...” Floor onderbreekt haar. “Het is goed dat we er waren juf. Wij hebben de jongens weggejaagd en zonder ons was het vuur nog veel groter geweest.” De juf kijkt streng. Dit is het moment waarop we normaal gesproken een lange preek krijgen. Nu komt er echter een brandweerman bij ons staan. “De brand is grotendeels onder controle,” zegt hij. “En ik vind het vervelend om toe te geven, maar dat meisje heeft gelijk. Zonder hun bluswerk was er een veel groter deel van het park afgebrand. Dat was heel dapper jongens, maar wel heel gevaarlijk.” We knikken allemaal ernstig.

Nu het park veilig lijkt te zijn, is het tijd om naar huis te gaan. De juf verzamelt ons om te vertrekken. Ik piep er nog heel even tussenuit. Ik sluip naar de oude boom waar het allemaal mee begon. “Dankjewel, oude boom,” fluister ik zo zacht dat niemand me hoort. “Ik hoop dat die jongens nu wegblijven.” De bladeren beginnen weer te ritselen. “Jij bedankt, Volt. Zonder jou en je klas hadden we dit niet gekund,” klinkt het in het geruis. Dan zwiept de boom zijn tak naar voren en ik geef hem een high five. Als ik me omdraai, staat daar de juf. Haar ogen zijn groot en haar mond is opengevallen. “G...g...g...gaf die boom je nou een high five?” stamelt ze. Ik lach naar haar en zeg: “Nee joh, juf. Dat kan toch helemaal niet? U heeft vast nog wat rook in uw ogen. Kom we gaan lekker naar huis. We hebben het park gered!”

Eind goed al goed

De juf brengt ons allemaal naar huis. Ze laat ons niet meer alleen gaan. Dat kan ik haar ook niet kwalijk nemen. Dit keer wil ze zeker weten dat we thuis zijn en daar blijven. Ze vertelt kort aan onze ouders wat er is gebeurd en dan gaan we door naar de volgende. Ik word als laatste thuisgebracht. De juf vertelt opnieuw haar verhaal. Ze noemt ons dom, maar ook dapper. Met een laatste blik op mij vertrekt ook zij naar haar eigen huis. Als ze weg is, staan mijn moeders me eerst een tijdje aan te gapen.

Ze zijn zo verbaasd dat ze niet weten wat ze moeten zeggen. Dan worden ze boos, verdrietig, teleurgesteld, maar stiekem ook wel een beetje trots dat we zo voor ons park zijn opgekomen. We praten er nog lang over. Uiteindelijk moet ik beloven dat ik nooit meer het huis uitga zonder het te zeggen. Natuurlijk weten we allemaal dat ze me nooit hadden laten gaan als ik had verteld wat ik ging doen. Maar ik beloof plechtig dat ik echt nooit meer het huis uit zal sluipen. Daarna krijg ik twee weken huisarrest en mag ik in die tijd geen videospelletjes doen. Eerlijk gezegd kan het me geen bal schelen. Het was het me allemaal waard.

Net als de meeste van mijn klasgenoten breng ik het hele weekend voor straf in mijn kamer door. Maandag op school doen de stoerste verhalen de ronde. Ik moet er een beetje om lachen. We beginnen gewoon aan de les en alles lijkt weer normaal. Maar dan gaat de deur van de klas met een bons open. Verschrikt kijk ik op. Er stapt een agent de klas binnen. Hij kijkt streng rond. Mijn adem stekt in mijn keel. Zou hij ons komen halen? Hebben we iets gedaan dat niet mag? De agent loopt naar voren in de klas en overlegt even zacht met de juf. Ik krijg het steeds benauwder. Dan klapt de agent in zijn handen en neemt het woord. "Jullie..." dondert zijn harde stem door de klas, terwijl hij ons aankijkt. Nu komt het, denk ik bij mezelf. Nu gaat hij ons arresteren. Maar niets blijkt minder waar. "Jullie... hebben ons enorm geholpen," zegt de agent. Een lach breekt door op zijn gezicht. Opgelucht haal ik adem. "Wij zitten al weken achter die scooterbende uit het park aan. Ze hebben al vaker brandjes gesticht, maar we zijn steeds te laat ter plaatse. Dankzij jullie mail en het telefoontje van de juf hebben we de jongens nu op kunnen pakken. Voorlopig zullen ze geen vuurtjes meer aansteken. Dus... heel erg bedankt allemaal namens het hele politiekorps." Hij overhandigt de juf een belangrijk uitziend papier. Ze houdt het omhoog zodat we het allemaal kunnen zien: "Oorkonde van moed en dapperheid" staat erop. Wat zijn wij allemaal trots op onszelf en op elkaar. Midden in de klas hangt de juf de oorkonde op. Nu kan iedereen zien hoe dapper wij zijn. Daarna bedankt ze de agent en probeert ze verder te gaan met de les.

Even later is het pauze. We zitten, net als vrijdag, met de hele klas op het plein. "Wat een avontuur," zegt Levi. Floor knikt. "Ja, maar de droogte hebben we nog steeds niet opgelost. Straks gaat er weer iemand met een aansteker spelen. We kunnen moeilijk non-stop in het park rondhangen." Levi begint zijn hoofd te schudden. "Nee man, dat kan echt niet. Ik heb nu al straf tot aan mijn achttiende." We grinniken allemaal even. "Laten we hopen dat er verder niemand zo dom is. In de tussentijd zal

ik mijn oren gespitst houden,” zeg ik met een knipoog. “Of we proberen toch nog gewoon een keer mijn regendans,” oppert Amir. Hij komt overeind en begint meteen vreemde geluiden te maken. Hij stampet in het rond, klapt in zijn handen, wuift zijn armen en schudt met zijn billen. Het ziet er zo bizar uit dat de hele klas in de lach schiet. Dan wordt het ineens wat donkerder. Ik kijk naar de lucht en zie hoe een grote donkere wolk voor de zon schuift. “Het werkt!” roep ik. “Ga door Amir!” Hij geeft me een knipoog. “Jij bent niet de enige met bijzondere gaven,” lacht hij. Dan begint hij zijn bijzondere dans opnieuw. Nog enthousiaster dit keer. Hij zingt, stampet, klapt, wuift en schudt. “Doe mee!” roept hij ons toe. Normaal dans ik niet, maar ik ben in een gekke bui. Dus ik kom overeind en ga naast hem staan. Ik doe hem zo goed mogelijk na. Al snel komt de rest van de klas er ook bij staan. Het moet een bizar gezicht zijn, maar dat maakt ons niks uit. We stampen, klappen, wuiven en schudden met onze billen. En dan gebeurt het. Ik hoor de wolken openscheuren. Er valt een spetter op mijn neus en dan een druppel op het plein. En nog één en nog één en dan barst het echt los. Het regent zo hard dat mijn kleren binnen tien tellen doorweekt zijn. Het lijkt wel of we onder de douche staan. Het kan ons niet schelen. We dansen vrolijk door. We zijn nog nooit zo blij geweest met een regenbui. Nu zijn het park en de oude boom echt gered. Alles wordt weer Gi-ga-groen.

= Einde =